

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 301

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 aprilie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
47.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară	2	
381.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară	2	
★			
48.	— Lege privind unele măsuri referitoare la plățile naționale directe complementare în sectorul zootehnic	3	
382.	— Decret pentru promulgarea Legii privind unele măsuri referitoare la plățile naționale directe complementare în sectorul zootehnic	3	
★			
49.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2013 privind preluarea de către Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului a creanțelor bugetare administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin organul fiscal competent, la Societatea Comercială „UCM” — S.A. Reșița	4	
383.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2013 privind preluarea de către Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului a creanțelor bugetare administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin organul fiscal competent, la Societatea Comercială „UCM” — S.A. Reșița	4	
★			
52.	— Lege privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de carburanți, care vor fi acordate, cu titlu gratuit, Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Apărării Naționale, precum și unor unități administrativ-teritoriale	5-6	
386.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de carburanți, care vor fi acordate, cu titlu gratuit, Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Apărării Naționale, precum și unor unități administrativ-teritoriale		6
★			
53.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România		6
387.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România		7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
	Decizia nr. 52 din 4 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865		7-9
	Decizia nr. 54 din 5 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865		9-13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
302.	— Ordin al ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură privind modificarea și completarea anexei nr. I la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 539/2009 pentru aprobarea regimului permiselor de vânatoare		14-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 26 din 21 august 2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, adoptată în temeiul art. 1 pct. I.5 din Legea nr. 182/2013 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 29 august 2013, cu modificările și completările ulterioare, cu următoarea completare:

— după articolul 14 se introduce un nou articol, articolul 14¹, cu următorul cuprins:

„Art. 14¹. — Ori de câte ori prin legi și prin alte acte normative se face trimitere la operatorii economici prevăzuți de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2008 privind măsuri economico-financiare la nivelul unor operatori economici, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 203/2009, cu modificările și completările ulterioare, trimiterea se consideră a fi făcută la operatorii economici prevăzuți de prezenta ordonanță.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 17 aprilie 2014.
Nr. 47.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 aprilie 2014.
Nr. 381.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind unele măsuri referitoare la plățile naționale directe complementare în sectorul zootehnic

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) Sumele reprezentând primele beneficiarilor plăților naționale directe complementare în sectorul zootehnic pe care aceștia trebuie să le restituie ca urmare a titlurilor de creanță emise în urma verificărilor efectuate de către centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură și/sau a municipiului București, dispuse prin deciziile emise de camerele de conturi județene și a municipiului București în cadrul misiunii „Auditul performanței privind implementarea, administrarea și gestionarea programului de identificare și înregistrare a animalelor și a utilizării bazei de date în acordarea subvențiilor și a altor forme de sprijin din partea statului pentru perioada 2007—2010”, inclusiv penalitățile de întârziere nu se mai recuperează.

(2) Titlurile de creanță/notificările de punere în întârziere, emise de către centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură sau a municipiului București pentru punerea în aplicare a deciziilor emise de camerele de conturi județene și a municipiului București prevăzute la alin. (1) sunt anulate prin efectul prezentei legi.

(3) Sumele recuperate sau, după caz, depuse voluntar de către beneficiarii plăților naționale directe complementare în sectorul zootehnic în contul de subvenții al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură până la data intrării în vigoare a prezentei legi, în baza titlurilor de creanță/notificări de punere în întârziere, emise de către centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură sau a municipiului București

pentru punerea în aplicare a deciziilor prevăzute la alin. (1), se restituie.

Art. 2. — (1) Solicitanții care au respectat condițiile cu privire la plățile naționale directe complementare în sectorul zootehnic, prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.290/2005, (CE) nr. 247/2006, (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.782/2003, dar care nu au încasat sumele convenite acestor plăți, ca urmare a depunerii cererilor aferente, beneficiază de acestea, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(2) Plata sumelor prevăzute la art. 1 și alin. (1) al prezentului articol se realizează până la data de 31 decembrie 2014.

Art. 3. — Sumele necesare aplicării prevederilor prezentei legi, în cuantum de 26.877 mii lei, se asigură în limita prevederilor bugetare ale Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale pe anul 2014, Capitolul 83.01 „Agricultură, Silvicultură, Piscicultură și Vânătoare”, Titlul 40 „Subvenții”, articolul 40.15 „Sprijinirea producătorilor agricoli”.

Art. 4. — În termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale și al ministrului finanțelor publice, se stabilește procedura de plată a sumelor prevăzute în prezenta lege.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 17 aprilie 2014.
Nr. 48.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind unele măsuri referitoare la plățile naționale directe complementare în sectorul zootehnic

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind unele măsuri referitoare la plățile naționale directe complementare în sectorul zootehnic și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 aprilie 2014.
Nr. 382.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 97/2013 privind preluarea de către Autoritatea
pentru Administrarea Activelor Statului a creanțelor bugetare
administrare de Agenția Națională de Administrare Fiscală,
prin organul fiscal competent, la Societatea Comercială
„UCM” — S.A. Reșița**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97 din 16 octombrie 2013 privind preluarea de către Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului a creanțelor bugetare administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin organul fiscal competent, la Societatea Comercială „UCM” — S.A. Reșița, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 645 din 21 octombrie 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE

PREȘEDINTELE SENATULUI

CAMEREI DEPUTAȚILOR

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

POPESCU-TĂRICEANU

București, 17 aprilie 2014.

Nr. 49.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 97/2013 privind preluarea
de către Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului
a creanțelor bugetare administrate de Agenția Națională
de Administrare Fiscală, prin organul fiscal competent,
la Societatea Comercială „UCM” — S.A. Reșița**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2013 privind preluarea de către Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului a creanțelor bugetare administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin organul fiscal competent, la Societatea Comercială „UCM” — S.A. Reșița și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 aprilie 2014.

Nr. 383.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de carburanți, care vor fi acordate, cu titlu gratuit, Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Apărării Naționale, precum și unor unități administrativ-teritoriale

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) Se aprobă scoaterea unor cantități de carburanți, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege, din stocul disponibil al rezervelor de stat, care se acordă, cu titlu gratuit, Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Apărării Naționale, în calitate de instituții beneficiare, și sub formă de ajutor umanitar intern, cu titlu gratuit, autorităților administrației publice locale care au fost afectate în perioada ianuarie—februarie 2014 de cod galben, portocaliu sau roșu.

(2) Cantitățile de carburanți se scot din stocurile disponibile rezervă de stat, la valorile specificațiilor tehnice ale produselor aflate pe stoc.

Art. 2. — (1) Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale scade din gestiune cantitățile de carburanți, aprobate a fi scoase din rezervele de stat potrivit prevederilor art. 1, prin contul „Cheltuieli privind rezerva de stat și de mobilizare”, pe baza avizelor de însoțire a mărfii, a proceselor-verbale de predare-preluare, semnate de reprezentanții desemnați de părți, și a facturilor, documente în baza cărora se va face și intrarea în patrimoniul instituțiilor beneficiare.

(2) Pe facturi se menționează că nu se achită contravaloarea bunurilor, ci numai contravaloarea taxei pe valoarea adăugată și a accizelor datorate și suportate de instituțiile beneficiare.

Art. 3. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 134² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervine la data încasării de către Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale a contravalorii totale sau parțiale a acestei taxe, dar nu mai târziu de 30 noiembrie 2014 inclusiv.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 206⁵¹ alin. (4) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, pentru cantitățile de carburanți prevăzute la art. 1, termenul de plată a accizelor este până la data de 30 noiembrie 2014 inclusiv.

(3) Fondurile necesare pentru plata taxei pe valoarea adăugată și a accizei se asigură din bugetele aprobate ale Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Apărării Naționale pe anul 2014.

Art. 4. — Preluarea și transportul cantităților de carburanți aprobate a fi scoase de la Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale se fac prin grija Ministerului Afacerilor Interne, a Ministerului Apărării Naționale și a autorităților administrației publice locale.

Art. 5. — Cantitățile de combustibil ce vor fi acordate autorităților publice locale ca ajutoare umanitare interne de urgență vor fi stabilite prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului afacerilor interne.

Art. 6. — Cantitățile de combustibil aferente autorităților administrației publice locale vor fi puse la dispoziția instituției prefectului din unitățile teritoriale subordonate Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale sau de la operatorii economici specializați care păstrează produsele rezerve de stat potrivit art. 4 alin. 1 din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în județele afectate.

Art. 7. — Schimbarea, sub orice formă, a destinației produselor acordate ca ajutor umanitar intern de urgență, cu titlu gratuit, din rezervele de stat, este interzisă și atrage, după caz, răspunderea civilă, administrativă, disciplinară sau penală.

Art. 8. — (1) Instituțiile prefectului care vor primi cantități de combustibil ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, vor justifica distribuția produselor scoase din rezervele de stat, în condițiile prezentei legi, conform prevederilor art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 371/1993 privind acordarea, în primă intervenție, a ajutoarelor umanitare populației sinistrate, ca urmare a unor situații excepționale.

(2) Documentele justificative privind distribuirea produselor se păstrează la sediile instituției prefectului din județele afectate, în vederea punerii lor la dispoziția organelor de control abilitate.

Art. 9. — Graficul de predare-preluare a produselor și detaliile tehnice se vor stabili prin protocoale încheiate între părțile interesate.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 17 aprilie 2014.
Nr. 52.

Cantitățile de carburanți aprobate a fi scoase din stocul disponibil al rezervelor de stat

Instituțiile beneficiare	Cantitatea (tone)		
	Motorină	Benzină	Petrol pentru turboreactoare
Ministerul Afacerilor Interne	118	112	31
Ministerul Apărării Naționale	56	6	2
Unități administrativ-teritoriale	Cantitățile vor fi stabilite conform ordinului comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului afacerilor interne, prevăzut la art. 5 din lege.		

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

pentru promulgarea Legii privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de carburanți, care vor fi acordate, cu titlu gratuit, Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Apărării Naționale, precum și unor unități administrativ-teritoriale

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de carburanți, care vor fi acordate, cu titlu gratuit, Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Apărării Naționale, precum și unor unități administrativ-teritoriale și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 aprilie 2014.
Nr. 386.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 144 din 28 octombrie 2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2008, cu modificările ulterioare, cu următoarele modificări:

- 1. La articolul 22, alineatul (4) va avea următorul cuprins:**
„(4) Asistenții medicali generaliști, moașele și asistenții medicali se pensionează conform reglementărilor în vigoare.”
- 2. La articolul 22, alineatul (5) se abrogă.**

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 17 aprilie 2014.
Nr. 53.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 aprilie 2014.
Nr. 387.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 52

din 4 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Gheorghe Tănase în Dosarul nr. 2.179/120/2012 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 833D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților.
Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Gheorghe Tănase a depus note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 834D—837D/2013 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Ion Simion, Aurica Pîrcălăboiu, Gheorghe Tănase și de Florin Pîrcălăboiu în dosarele nr. 3.698/120/2012, nr. 3.806/120/2012 și nr. 3.807/120/2012 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că părțile, Gheorghe Tănase, Ion Simion, Aurica Pîrcălăboiu și de Florin Pîrcălăboiu au depus note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 834—837D/2013 la Dosarul nr. 833D/2013.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 834—837D/2013 la Dosarul nr. 833D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 21 noiembrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 2.179/120/2012, nr. 3.698/120/2012, nr. 3.806/120/2012 și nr. 3.807/120/2012, Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865.

Excepția a fost invocată de Gheorghe Tănase, Ion Simion, Aurica Pîrcălăboiu și Florin Pîrcălăboiu în dosare având ca obiect soluționarea cererilor de reexaminare a unor încheieri prin care au fost aplicate amenzi judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale având în vedere că „aplicarea dispozițiilor art. 108⁵ din Codul de procedură civilă din 1865 are la bază interpretarea care acum vine în contradicție cu textul foarte clar al Legii nr. 134/2010. [...] și în vechiul, dar și în noul cod de procedură civilă competența soluționării cererilor de reexaminare a amenzilor revine aceleiași instanțe, dar nu și aceluiasi complet cum s-a interpretat în Codul de procedură civilă din 1865.

Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă apreciază că prevederile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale.

Faptul că soluționarea cererii de reexaminare a amenzii judiciare se face de către judecătorul care a aplicat respectiva amendă nu trebuie să conducă la ideea unei atitudini subiective din partea acestuia, de natură a-i afecta imparțialitatea. Instanța nu soluționează fondul litigiului, iar cererea de reexaminare împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, în temeiul art. 85 din Codul de procedură civilă din 1865, și se soluționează prin încheiere irevocabilă. În această situație, există doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acesteia, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Pe aceasta cale nu se realizează un control judiciar propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecă și cererea de reexaminare nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor, întrucât aspectele analizate pe calea reexaminării sunt diferite de cele examinate în fond.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următoarea redactare: „*Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.*”

Curtea observă că la data de 15 februarie 2013 au intrat în vigoare majoritatea dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă din 1865.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. I privind statul român, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind universalitatea drepturilor, libertăților și obligațiilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 31 privind dreptul la informație, art. 51 privind dreptul de petiționare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor și art. 126 privind instanțele judecătorești, prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, art. 14 privind interzicerea discriminării și art. 17 privind interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Protocolului nr. 12 la Convenție și prevederilor art. I privind egalitatea, art. 2 privind universalitatea drepturilor, art. 6 privind recunoașterea personalității juridice, art. 7 privind protecția egală în fața legii, art. 8 privind liberul acces la justiție, art. 10 privind dreptul la un proces echitabil, art. 11 privind prezumția de nevinovăție și principiul legalității incriminării delictelor, și art. 30 privind protecția drepturilor din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, prin Decizia nr. 1.419 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, Curtea a statuat că prevederile legale criticate nu contravin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acestea se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, or, așa cum s-a arătat mai sus, cererea de reexaminare nu presupune o judecare pe fond a litigiului. În acest sens, a se vedea Decizia din 6 iulie 2000, pronunțată în Cauza *Moura Carreira și Margarida Lourenco Carreira împotriva Portugaliei*, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că sfera de aplicare a art. 6 din Convenție vizează drepturile și obligațiile cu caracter civil care trebuie să constituie obiectul — sau unul dintre obiectele — litigiului, iar rezultatul unei astfel de proceduri trebuie să fie direct determinant pentru un astfel de drept, ceea ce în speța de față nu este cazul — cererea de reexaminare fiind un incident procedural care nu vizează fondul pretenției deduse judecării instanței.

De asemenea, nu poate fi primită nici critica autorului excepției potrivit căreia modul de soluționare a cererii de reexaminare determină o restrângere nejustificată a dreptului la

o cale efectivă de atac, aducându-se astfel atingere art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât cererea de reexaminare este o verificare judiciară efectivă, fiind analizate pe fond legalitatea și temeinicia sancțiunii amenzii și ale elementelor necunoscute la momentul aplicării acesteia.

Cu privire la susținerea autorilor excepției de neconstituționalitate referitor la situația întâlnită în practică în care judecătorul care a aplicat amenda soluționează și cererea de reexaminare, Curtea a reținut că modul de aplicare de către instanțe a normei legale criticate nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate.

Curtea a mai apreciat că soluționarea cererii de reexaminare de către aceeași instanță care a aplicat amenda și care a fost investită cu soluționarea fondului litigiului, dar în complete cu compunere diferită, nu este de natură a susține critica de neconstituționalitate, legiuitorul prin aceasta nu a înțeles să limiteze accesul la justiție sau dreptul la apărare, ci să asigure valorificarea în condiții egale a acestor drepturi constituționale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Tănase, Ion Simion, Aurica Pîrcălăboiu și Florin Pîrcălăboiu în dosarele nr. 2.179/120/2012, nr. 3.698/120/2012, nr. 3.806/120/2012 și nr. 3.807/120/2012 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 54

din 5 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea în ședința publică din 21 ianuarie 2014 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecării.

Curtea a mai constatat că în Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, cod care a intrat în vigoare, pentru cea mai mare parte a dispozițiilor sale, la data de 15 februarie 2013, legiuitorul a simțit nevoia limpezirii textului de lege și a prevăzut în alin. (3) al art. 191 că, „În toate cazurile, cererea se soluționează, cu citarea părților, prin încheiere, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Nagy Zoltán, precum și de Raluca Lucia Tomescu, Bogdan Constantin Tomescu, Adriana Georgeta Tudora, Sorin Spiridon Tudora și Ovidiu Iancu Tudora în dosarele nr. 3.585/83/2013 și nr. 7.697/90/2012 ale Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă, respectiv Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă, care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 601D/2013 și nr. 741D/2013.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 21 ianuarie 2014, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când Curtea a conexas cele două dosare și, având nevoie de timp pentru a

delibera, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 28 ianuarie 2014, iar apoi, constatându-se că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, Curtea a amânat pronunțarea la 5 februarie 2014, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 20 septembrie 2013 și 5 noiembrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 3.585/83/2013 și nr. 7.697/90/2012, **Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă, respectiv Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă au sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3307 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865.**

Excepția a fost invocată de Nagy Zoltán, respectiv de Raluca Lucia Tomescu, Bogdan Constantin Tomescu, Adriana Georgeta Tudora, Sorin Spiridon Tudora și Ovidiu Iancu Tudora, în dosare având ca obiect soluționarea unor cereri de acordare a unor despăgubiri în baza Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât ele conferă deciziei adoptate în urma promovării unui recurs în interesul legii, efectul obligativității unei legi, nefiind însă supusă controlului constituțional asemenea legilor.

Se arată că, în urma pronunțării Deciziei nr. 12 din 19 septembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, decizie pronunțată în urma promovării unui recurs în interesul legii, aceasta a hotărât că prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 nu mai pot fi invocate ca temei juridic pentru acțiunile înaintate pe baza acestor prevederi nesoluționate definitiv la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziilor Curții Constituționale nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010.

Dispozițiile legale criticate instituie o discriminare nejustificată între justițiabilii în situație juridică identică, dar care fie au obținut, fie nu au obținut (din motive neimputabile lor) hotărâri definitive în favoarea lor până la publicarea deciziilor Curții Constituționale nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.354 din 21 octombrie 2010 s-a constatat neconstituționalitatea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 în privința limitării cuantumului despăgubirilor. Astfel, consideră că instanța constituțională a reținut ca motiv de neconstituționalitate aplicabilitatea Ordonanței Guvernului nr. 62/2010 și în cauzele înaintate sub imperiul Legii nr. 221/2009 în forma inițială și care nu au fost soluționate încă în mod definitiv.

Or, prin Decizia nr. 12 din 19 septembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a aplicat un tratament deja constatat neconstituțional și a doua oară față de beneficiarii Legii nr. 221/2009. Astfel, se mai arată că, în cazul Deciziei nr. 12 din 19 septembrie 2011, instanța supremă, contrar celor expuse în motivarea Deciziei Curții Constituționale nr. 1.354 din 20 octombrie 2010 a dispus ca efectele deciziilor instanței de contencios constituțional nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010 să se extindă și asupra cauzelor începute mai înainte de publicarea lor în Monitorul Oficial al

României, Partea I, cu sfidarea directă a jurisprudenței instanței de contencios constituțional în materie.

Autorii excepției de neconstituționalitate mai arată că prin pronunțarea unei decizii în recursul în interesul legii, care, în temeiul dispozițiilor art. 3307 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, este obligatorie pentru celelalte instanțe, Înalta Curte de Casație și Justiție a intervenit între puterea legiuitoare și Curtea Constituțională și a abrogat ea însăși textul art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, chiar și pentru cererile anterior formulate, prin care se solicitau drepturile cuvenite persoanelor persecutate de regimul comunist ori moștenitorilor acestora.

Reglementările adoptate au ținut seama de Rezoluțiile Adunării Parlamentare a Consiliului Europei nr. 1.096 (1996) intitulată *Măsurile de eliminare a moștenirii fostelor sisteme totalitare comuniste* și nr. 1481(2006) intitulată *Necesitatea condamnării internaționale a crimelor comise de regimul comunist*. Potrivit acestor acte cu caracter de recomandare pentru statele membre ale Consiliului Europei, având în vedere încălcarea drepturilor omului de către regimul comunist, este necesar ca persoanele nevinovate care au fost persecutate pentru fapte care ar fi considerate legale într-o societate democratică să fie reabilitate, să le fie restituite proprietățile confiscate (sau să primească compensații, dacă acest lucru nu mai este posibil) și atât timp cât victimele regimului comunist sau familiile lor mai sunt în viață, să poată primi compensații pentru daunele morale suferite.

Constatarea neconstituționalității textului art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 a vizat punerea în acord a legislației în această materie și nicidecum suprimarea acordării unor despăgubiri morale cetățenilor ale căror cereri nu fuseseră însă soluționate. În aceste condiții, conform jurisprudenței Curții Constituționale, atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv autoritățile și instituțiile publice urmează, în aplicarea legii criticate, să respecte cele stabilite de Curtea Constituțională în considerentele și dispozitivul acestei decizii.

Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, apreciind că aceasta este neîntemeiată.

Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arătând că, asupra fondului excepției, respectiv dacă textul invocat este sau nu compatibil cu dispozițiile Constituției, va stabili Curtea Constituțională, acest aspect fiind în stricta competență a Curții Constituționale și nu a instanței de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere exprimat în Dosarul nr. 601D/2013, consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acesta arată că, în interpretarea legii, instanțele judecătorești, între care și Înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie să respecte cadrul constituțional, iar sancționarea depășirii/încălcării acestuia revine în exclusivitate Curții Constituționale. Așadar, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională hotărăște că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât

instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare.

Din perspectiva raportării la prevederile Constituției, Curtea Constituțională verifică și constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii. A admite o teză contrară contravine înseși rațiunii existenței Curții Constituționale, care și-ar nega rolul său constituțional acceptând ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală.

Astfel, în sensul celor afirmate mai sus, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin deciziile nr. 854 din 23 iunie 2011 și nr. 1.064 din 11 decembrie 2012.

De asemenea, prin punctul său de vedere exprimat în Dosarul nr. 741D/2013, Avocatul Poporului arată că dispozițiile legale criticate, care stabilesc obligativitatea pentru instanțele de judecată a dezlegărilor date chestiunilor de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție, nu aduc atingere normelor constituționale, ci, dimpotrivă, contribuie la asigurarea exigențelor statului de drept. Interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii.

Avocatul Poporului mai arată că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că divergențele de jurisprudență sunt susceptibile a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, iar în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să facă să scadă încrederea publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, dispoziții ce au următoarea redactare: „*Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.*”

Curtea observă că la data de 15 februarie 2013 au intrat în vigoare majoritatea dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, Curtea urmează

să analizeze dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă din 1865.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației puterilor în stat, respectiv pe cel al respectării legii, a Constituției și a supremației sale, în art. 11 alin. (1) și (2) privind tratatele internaționale și dreptul intern, în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, în art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, în art. 124 privind înfăptuirea justiției și în art. 126 alin. (3) privind asigurarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii excepției critică, în esență, faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, poate, pe baza dispozițiilor legale criticate, să impună o anumită interpretare a legii, iar, pe de altă parte, că prin Decizia nr. 12 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 789 din 7 noiembrie 2011, pronunțată în urma promovării unui recurs în interesul legii, a făcut aplicarea Deciziilor Curții Constituționale nr. 1.358 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, prin precizarea efectelor acestora.

În ceea ce privește primul aspect, cel al competenței conferite de legiuitor Înaltei Curți de Casație și Justiție, de a unifica jurisprudența neunitară, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale atacate, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.064 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 1 februarie 2013, Curtea a statuat că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „*Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza C.R. împotriva Regatului Unit, paragraful 34 — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]*”.

Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 126 alin. (3) din Constituție, legiuitorul a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Curtea a reținut în acest sens că divergențele profunde de jurisprudență sunt susceptibile a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, aspect subliniat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Astfel, de exemplu, în Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 98, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că „*divergențele de*

jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă oricărui sistem judiciar ce se sprijină pe un ansamblu de instanțe de fond cu autoritate asupra circumscripției lor teritoriale”, a considerat că, în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să facă să scadă încrederea publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept. În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că „*rolul unei jurisprudențe supreme era tocmai cel de a reglementa contradicțiile de jurisprudență*” (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a. împotriva Franței, paragraful 59).

Așa fiind, dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă, care îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să unifice diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale, nu aduc atingere normelor instituționale, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

De altfel, necesitatea asigurării unei interpretări unitare a unor dispoziții legale, care să fie conforme Constituției, a mai fost constatată și cu ocazia pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 854 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011. Cu această ocazie, Curtea a statuat că indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare. În interpretarea legii, instanțele judecătorești, între care și Înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie să respecte cadrul constituțional, iar sancționarea depășirii/încălării acestuia revine în exclusivitate Curții Constituționale.

Din perspectiva raportării la prevederile Constituției, Curtea Constituțională verifică și constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii. A admite o teză contrară contravine înseși rațiunii existenței Curții Constituționale, care și-ar nega rolul său constituțional acceptând ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește cel de-al doilea aspect supus atenției Curții Constituționale, acesta este legat de nemulțumirea cauzată de faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a făcut aplicarea efectelor Deciziei nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, așa cum ar fi dorit autorii excepției de neconstituționalitate.

Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, au fost constatate ca fiind neconstituționale unele dispoziții din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în

domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, prin care se plafonau sumele de bani ce puteau fi plătite cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnări cu caracter politic din timpul regimului comunist. Considerentele deciziei Curții Constituționale au avut în vedere, în special, încălcarea art. 16 din Constituție. Din motivarea acestei decizii reiese faptul că persoanele care încă nu au fost despăgubite ar trebui să beneficieze de același tratament cu cele care au fost deja despăgubite, nefiindu-le imputabile elemente de fapt, cum ar fi întârzierea instanțelor în soluționarea unor procese.

Prin deciziile nr. 1.358 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, pronunțate la doar o zi distanță, Curtea a constatat ca fiind neconstituțional art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, text care prevedea dreptul la despăgubiri pentru prejudiciile morale suferite ca urmare a condamnărilor cu caracter politic în timpul regimului comunist.

De data aceasta, Curtea a constatat că există reglementări paralele ce au același obiect, adică acordarea de despăgubiri persoanelor condamnate politic în perioada regimului comunist, și că au fost încălcate, prin prisma art. 1 alin. (5) din Constituție, dispozițiile din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010.

Înalta Curte de Casație și Justiție a făcut aplicarea deciziilor Curții Constituționale nr. 1.358 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, adică ultimele în ordine cronologică, iar, dat fiind că prima decizie de admitere, Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, a fost publicată în aceeași zi cu celelalte două decizii, aceasta din urmă nu a produs efecte juridice distincte.

Din analiza opiniei autorilor excepției reiese că Înalta Curte de Casație și Justiție ar fi trebuit să facă mai întâi aplicarea Deciziei nr. 1.354 din 21 octombrie 2010 pentru procesele începute înainte de 20 octombrie 2010, dar, nesoluționate definitiv la această dată, pentru a împiedica un tratament discriminatoriu între persoanele care au primit despăgubiri și cele care nu au primit despăgubiri din motive neimputabile lor, iar deciziile din 21 octombrie 2010 ar fi trebuit să fie aplicate pentru procesele începute, eventual, după această dată.

Curtea reține că autorii excepției de neconstituționalitate, prin criticile lor, pleacă de la premisa greșită că deciziile Curții Constituționale produc efecte de la data pronunțării acestora. Or, conform art. 147 alin. (4) din Constituție, deciziile de constatare a neconstituționalității ale Curții Constituționale produc efecte juridice *erga omnes* de la publicarea lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, data pronunțării deciziei fiind opozabilă exclusiv Curții Constituționale.

În acest sens, Curtea constată că, din momentul în care o dispoziție legală a intrat în vigoare, potrivit Constituției, acea dispoziție legală beneficiază de prezumția de constituționalitate. Această prezumție este, însă, relativă, ea putând fi răsturnată în urma unei decizii a Curții Constituționale de constatare a neconstituționalității, care produce efecte de la data publicării sale.

Autorii excepției de neconstituționalitate sunt nemulțumiți și de faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție și Casație a stabilit că efectele deciziei Curții Constituționale care se produc de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, se întind și în privința proceselor începute și nesoluționate definitiv la data publicării deciziei instanței de contencios

constituțional. Aceștia arată că Decizia nr. 12 din 19 septembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție retroactivează prin formularea din dispozitivul său.

Curtea reține că deciziile Curții Constituționale se aplică de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, inclusiv cauzelor soluționate, dar în care s-a admis o excepție de neconstituționalitate, precum și celor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, iar deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțate ca urmare a promovării unor recursuri în interesul legii se aplică de la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I, și vor privi și cauzele care se află pe rolul instanțelor judecătorești, de la această dată. Aplicarea în concret a deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție la cauzele aflate pe rol revine instanțelor judecătorești.

De asemenea, autorii excepției consideră că, prin introducerea cererilor de chemare în judecată, drepturile lor sunt definitiv consolidate; or situația în care se află nu este o *facta praeterita*, ci *pendentia*, trebuind să fie luate în calcul toate elementele de drept intervenite pe parcursul soluționării cererilor lor. În acest context, decizia Curții Constituționale de constatare a neconstituționalității, conform art. 147 alin. (4) din Constituție, se aplică pentru viitor, respectiv și cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care, astfel, nu pot fi asimilate unei *facta praeterita*.

Astfel, în momentul în care, într-un proces, s-a ridicat o excepție de neconstituționalitate a dispozițiilor care confereau vocația la despăgubiri, s-a pus în discuție însăși prezumția de constituționalitate a prevederilor legale ce confereau această vocație. Odată cu admiterea excepției de neconstituționalitate de către Curtea Constituțională, această prezumție de constituționalitate a fost înlăturată. Față de părțile din procesul în care s-a ridicat excepția, decizia Curții se aplică. În ceea ce privește celelalte procese care nu fuseseră soluționate, decizia Curții urmează a se aplica de la data publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Decizia de constatare a neconstituționalității unui text legal înlătură, practic, aplicarea acelu text, cu distincțiile făcute mai

sus. Prin urmare, vocația unei persoane, conferită printr-un text legal, nu poate subzista unei decizii de constatare a neconstituționalității acestui text.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat în jurisprudența sa, respectiv Decizia de inadmisibilitate din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Nastaca Dolca și alții împotriva României*, paragraful 22, referitoare la aplicarea Legii nr. 221/2009, că invalidarea dispoziției în cauză de către Curtea Constituțională a urmărit un obiectiv de interes public, legat de buna administrare a justiției, așa cum rezultă din motivarea Curții Constituționale, care a criticat modul vag de redactare a dispozițiilor legale în cauză și a subliniat necesitatea de a evita coexistența mai multor acte normative referitoare la despăgubiri pentru daunele suferite de persoanele persecutate politic în timpul regimului comunist. Curtea a remarcat faptul că eliminarea art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, temeiul juridic al cererii reclamanților, a avut loc ca urmare a unui control de constituționalitate obișnuit într-un stat democratic și nu reprezintă rezultatul unui mecanism extraordinar *ad-hoc* (*mutatis mutandis*, Decizia din 2 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *Slavov și alții împotriva Bulgariei*, paragraful 99).

În privința aspectelor mai sus menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a făcut decât să se conformeze celor două decizii ale Curții Constituționale menționate în materie. Această decizie a confirmat o situație juridică existentă, ce se baza pe efectele dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală.

De aceea, nu pot fi primite susținerile autorilor excepției privind aplicarea retroactivă a deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pe de altă parte, invocarea Deciziei nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013, nu este relevantă în cazul de față, întrucât este vorba de ipoteza în care Înalta Curte de Casație și Justiție a ignorat cu desăvârșire o decizie anterioară a Curții Constituționale, adică situația exact inversă celei din dosarul analizat.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nagy Zoltán, precum și de Raluca Lucia Tomescu, Bogdan Constantin Tomescu, Adriana Georgeta Tudora, Sorin Spiridon Tudora și Ovidiu Iancu Tudora în dosarele nr. 3.585/83/2013 și nr. 7.697/90/2012 ale Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă, respectiv Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă, precum și Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI ȘI SCHIMBĂRILOR CLIMATICE
DEPARTAMENTUL PENTRU APE, PĂDURI ȘI PISCICULTURĂ

ORDIN

privind modificarea și completarea anexei nr. I la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 539/2009 pentru aprobarea regimului permiselor de vânatoare

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 48.252/DA din 19 martie 2014,
consultând Avizul Consiliului Național de Vânatoare nr. 2/2013,

în temeiul prevederilor art. 6 alin. (1) lit. r), art. 28 alin. (3) lit. d), alin (5) și (6) și art. 56 alin. (1) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 6 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 428/2013 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru ape, păduri și piscicultură, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 48/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice și pentru modificarea unor acte normative în domeniul mediului și schimbărilor climatice, cu modificările ulterioare,

ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. I „Regulament pentru obținerea permiselor de vânatoare” la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 539/2009 pentru aprobarea regimului permiselor de vânatoare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 2 septembrie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (11) și (12), cu următorul cuprins:

„(11) Anexat cererii, candidatul depune o copie după actul de identitate, cazierul judiciar în original și o recomandare de la un membru al asociației căreia îi adresează cererea.

(12) Recomandarea prevăzută la alin. (11) va fi întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr. 11.”

2. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — În perioada de stagiatură fiecare candidat trebuie să participe la următoarele activități practice:

a) vizitarea fondului cinegetic pe care urmează să efectueze stagiatura, în vederea cunoașterii elementelor componente ale acestuia (limite, biotop, faună, construcții și instalații vânătoarești etc.), acțiune consemnată într-un proces-verbal încheiat între organizator și stagiarii participanți, înregistrat și arhivat la asociația de vânatoare în termen de 15 zile de la data desfășurării acțiunii;

b) o prezentare practică privind portul și mânuirea armei de vânatoare în fondul cinegetic, fără folosirea muniției reale, realizată de personal cu atribuții în domeniul cinegetic, angajat al asociației la care efectuează stagiatura și desemnat de conducerea executivă a acesteia, acțiune consemnată într-un proces-verbal, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 31, încheiat între organizator și stagiarii participanți, înregistrat și arhivat la asociația de vânatoare în termen de 15 zile de la data desfășurării acțiunii; în această etapă stagiarul va asista, fără a primi armă de vânatoare, la următoarele acțiuni: încărcarea și descărcarea armei de vânatoare în timpul vânătorii; portul armei în timpul deplasării vânătorului de la un stand la altul, în timpul așteptării în stand, în repaus, în timpul recuperării vânatului împușcat; mânuirea armei de vânatoare în timpul urmăririi vânatului în vederea declanșării focului, precum și cu privire la regulile de prevenire a accidentelor în timpul practicării vânătorii și obligațiile vânătorilor;

c) două acțiuni de ocrotire sau îngrijire a faunei cinegetice, precum estimarea efectivelor de vânat, producerea sau administrarea hranei pentru vânat, confecționarea sau recondiționarea instalațiilor vânătoarești, acțiuni consemnate în procese-verbale încheiate între organizator și stagiarii

participanți, înregistrate și arhivate la asociația de vânatoare în termen de 15 zile de la data desfășurării lor;

d) o instruire teoretică și practică privind portul, mânuirea și folosirea armelor de vânatoare cu țevi ghintuite și cu țevi lise, urmată de o ședință de tragere cu arma de vânatoare la punct fix și la talere organizată de o persoană juridică autorizată în acest sens, acțiune atestată printr-un act emis de organizator;

e) cel puțin 3 acțiuni de vânatoare colectivă în grup mare, asistent în stand sau în goană, obligatoriu la cel puțin o acțiune organizată pentru speciile reprezentative în fondul cinegetic în care a realizat stagiatura: mistreț, iepure, fazan, acțiune consemnată în autorizațiile de vânatoare folosite cu această ocazie.”

3. La articolul 8, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) După efectuarea activităților prevăzute la art. 7, stagiarul primește o recomandare de absolvire din partea organizației vânătoarești sau a clubului de vânatoare la care a efectuat stagiatura, conform modelului prevăzut în anexa nr. 4.”

4. La articolul 8, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) Stagiatura efectuată potrivit prevederilor prezentului regulament este valabilă timp de 2 ani de la data începerii ei conform prevederilor art. 5 alin. (6).

(4) După termenul prevăzut la alin. (3), candidații care doresc susținerea examenului pentru obținerea permisului de vânatoare permanent trebuie să reia procedura prevăzută de prezentul regulament prin depunerea unei noi cereri pentru începerea stagiaturii.”

5. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură va comunica organizațiilor vânătoarești interesate, precum și instituțiilor ai căror reprezentanți fac parte din comisia de examinare prevăzută la art. 17 alin. (1) data la care a fost aprobată organizarea examenului în fiecare județ, cu cel puțin 20 de zile calendaristice înainte de data organizării examenului.”

6. La articolul 13, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Tariful de examinare perceput de asociațiile de vânatoare pentru fiecare candidat propriu este de 200 lei + TVA.

(4) Valoarea indemnizației de examinare pentru fiecare membru al comisiei este de 20 lei net de dosar examinat sau reexaminat.”

7. La articolul 14 alineatul (1), literele a) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) actul de identitate, iar în cazul cetățenilor cu domiciliul în străinătate și rezidența în România, și documentele de rezidență valabile pe întreaga perioadă de stagiatură până la susținerea examenului, în copie;

.....
e) fișa de stagiatură prevăzută la art. 5 alin. (5) în original, completată potrivit art. 8 alin. (2), și însoțită de candidat, de organizatorul activităților practice, verificată și avizată de conducerea executivă a organizației vânătorești la care a efectuat stagiatura, pentru atestarea, pe propria răspundere, a efectuării activităților înscrise în aceasta;”

8. La articolul 14 alineatul (1), după litera h) se introduc trei noi litere, literele i), j) și k), cu următorul cuprins:

„i) actul care atestă că este apt psihologic să dețină și să folosească arme și muniții de vânătoare (aviz psihologic), în original;

j) actul care atestă că a absolvit un curs de instruire teoretică și practică privind portul, mânuirea și folosirea armelor de vânătoare cu țevi ghintuite și cu țevi lise și că a efectuat cel puțin o ședință de tragere cu arma de vânătoare la punct fix și la talere, emis de o persoană juridică autorizată pentru acțiunile menționate, în original;

k) recomandarea prevăzută la art. 5 alin. (11), în original.”

9. La articolul 14, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Prin excepție de la prevederile alin. (1), posesorii de permis de armă letală pot depune în locul documentelor prevăzute la alin. (1) lit. f) și g) copie legalizată de pe permisul de armă letală.”

10. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Pentru pregătirea și examinarea teoretică a candidaților autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură aprobă un set de întrebări și răspunsuri privind examenul de vânător, în concordanță cu reglementările în vigoare, pe care îl prezintă pe site-ul propriu.

(2) Setul de întrebări și răspunsuri menționat la alin. (1), prevăzut în anexa nr. 6, conține 1000 de întrebări, fiecare întrebare având 3 variante de răspunsuri, dintre care unul este corect.

(3) Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură poate reactualiza conținutul setului de întrebări și răspunsuri în condițiile alin. (1), în acord cu legislația în vigoare și cu literatura din domeniul cinegetic, cu cel puțin 60 de zile înaintea datei susținerii examenului prevăzut la art. 14 alin. (1), unde acesta va fi folosit.

(4) Întrebările și răspunsurile menționate la alin. (2) sunt formulate având în vedere noțiuni privind domeniul cinegetic, din:

- a) biologia speciilor ce aparțin faunei de interes cinegetic;
- b) managementul speciilor de interes vânătorească;
- c) exercitarea vânătorii;
- d) echipament de vânătoare;
- e) legislația în domeniul cinegetic;
- f) etica vânătorească;
- g) chinologie;
- h) boli ale vânatului;
- i) arme de vânătoare.”

11. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) Examinarea candidaților se face de o comisie de examinare formată din 3 reprezentanți ai autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și 2 reprezentanți ai asociațiilor, uniunilor sau federațiilor naționale de profil recunoscute la nivel național și internațional și înființate prin lege care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) sunt absolvenți licențiați ai unei instituții de învățământ superior în domeniul cinegetic sau silvic în care au studiat speciile de interes cinegetic și vânătoria;

b) au o vechime în muncă în domeniul cinegetic mai mare de 3 ani;

c) au atribuții de serviciu în domeniul cinegetic;

d) dețin permis de vânătoare permanent.

(2) Funcția de președinte al comisiei va fi îndeplinită de către unul dintre reprezentanții autorității publice centrale care răspunde de silvicultură menționați la alin. (1).

(3) Nominalizarea reprezentanților asociațiilor, uniunilor sau federațiilor naționale de profil recunoscute la nivel național și internațional și înființate prin lege prevăzute la alin. (1) se transmite la autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură cu minimum 3 zile lucrătoare anterior datei programate pentru susținerea examenului.”

12. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Hotărârile comisiei stabilite la art. 17 se iau prin majoritate simplă.”

13. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) Comisia de examinare își poate desfășura activitatea în prezența obligatorie a minimum 3 membri.

(2) În situația neîntrunirii a minimum 3 membri, comisia de examinare nu poate funcționa și examenul se reprogamează.”

14. La articolul 21 alineatul (1), literele d) și g) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) legitimează candidații admiși să participe la examen, pe baza actului de identitate, la intrarea acestora în sala de examinare;

.....
g) permite accesul în sala de examinare doar al candidaților admiși să participe la examen;”

15. La articolul 21 alineatul (1), după litera j) se introduce o nouă literă, litera k), cu următorul cuprins:

„k) vizează fișa de evidență depusă la dosar, prevăzută la art. 14 alin. (3).”

16. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Candidații care nu au promovat examenul, precum și cei absenți la examen au dreptul să susțină examen/examene în decurs de un an, cu ocazia examenelor organizate pentru alte asociații vânătorești, potrivit prezentului regulament, cu condiția depunerii unei cereri în acest sens și a documentelor prevăzute la art. 14 alin. (1) lit. f) și g) în termenul de valabilitate de 6 luni de la emitere.

(2) Candidații prevăzuți la alin. (1) au obligația de a transmite cererea de examinare la autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, în timp util, pentru luarea în evidență și pentru obținerea confirmării de participare.

(3) Dreptul de participare la examen a candidaților prevăzuți la alin. (1) se hotărăște de comisia de examinare după verificarea valabilității documentelor prevăzute la art. 14 alin. (1) lit. f) și g) depuse de către candidat, cel mai târziu în prețuia examenului, la asociația care organizează examenul pentru obținerea permisului de vânătoare permanent.”

17. La articolul 23, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Documentele prevăzute la alin. (1) se arhivează, pentru o perioadă de 5 ani, la sediile organizațiilor vânătorești care au prezentat candidați la examen.”

18. La articolul 24, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Contestațiile se soluționează în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii lor, de către o comisie constituită din:

a) 2 reprezentanți ai autorității publice centrale care răspunde de silvicultură care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 17 alin. (1), alții decât cei din comisia de examinare;

b) un reprezentant al asociațiilor, uniunilor sau federațiilor naționale de profil recunoscute la nivel național și internațional și înființate prin lege care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 17 alin. (1), altul decât cei din comisia de examinare.”

19. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1.

20. După anexa nr. 1 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 11, având cuprinsul prevăzut în anexa nr. 2.

21. După anexa nr. 3 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 31, având cuprinsul prevăzut în anexa nr. 3.

22. Anexa nr. 4 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 4.

23. Anexa nr. 6 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 5.

Art. II. — Candidații la examenul pentru dobândirea permisului de vânătoare permanent fac dovada efectuării activităților de stagiatură prevăzute la art. 7 lit. a)—c) din Regulamentul pentru obținerea permiselor de vânătoare aprobat prin Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 539/2009 pentru aprobarea regimului permiselor de

vânătoare, modificat potrivit art. 1 pct. 2 din prezentul ordin de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Art. III. — Fișa de stagiatură completată potrivit prevederilor art. 7 din Regulamentul pentru obținerea permiselor de vânătoare, aprobat prin Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 539/2009, este valabilă până la data de 31 decembrie 2014 cu condiția completării acesteia cu activitățile de stagiatură prevăzute la art. 7 lit. a)—c) modificate potrivit art. 1 pct. 2 din prezentul ordin.

Art. IV. — Anexa nr. 5 la prezentul ordin, reprezentând Setul de întrebări și răspunsuri privind examenul de vânător, se folosește pentru examinarea candidaților după 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin.

Art. V. — Setul de întrebări și răspunsuri privind examenul de vânător prevăzut în anexa nr. 6 la Regulamentul pentru obținerea permiselor de vânătoare, aprobat prin Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 539/2009, se aplică timp de 60 de zile după intrarea în vigoare a prezentului ordin.

Art. VI. — Cererea de înscriere în asociația de vânătoare, comunicarea de repartizare pentru efectuarea stagiaturii și acțiunile efectuate în perioada de stagiatură anterioare intrării în vigoare a prezentului ordin rămân valabile până la data examenului organizat în județul în care are sediul asociația la care este înscris candidatul, dar nu mai târziu de un an.

Art. VII. — Anexele nr. 1—5*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. VIII. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură,

Adriana Doina Pană

București, 2 aprilie 2014.

Nr. 302.

*) Anexele nr. 1—5 se publică în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 301 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

